

STAR WARS

VRCHOLNÁ REPUBLIKA

ZE STÍNŮ

JUSTINA IRELAND

Star Wars Vrcholná Republika

Ze stínů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.cz

EGMONT

Justina Ireland

Star Wars - Vrcholná Republika - Ze stínů – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ZE STÍNŮ

*Galaxie oslavuje. Temné dny hyperprostorové
katastrofy jsou minulostí a kancléřka Lina Soh
prosazuje nejnovější ze svých VELEDĚL.
Republiková výstava bude jejím nejskvostnějším
okamžikem, oslavou míru, jednoty a naděje na
pohraničním světě Valo.*

*Na obzoru se však objevuje neukojitelná hrozba.
Planety jedna po druhé padají za oběť
masožravým DRENGIRŮM požírajícím veškerý
život, který jim stojí v cestě. A zatímco mistryně
Jedi AVAR KRISS vede bitvu proti této hrůze, síly
Nihilů se potají shromažďují k další fázi
dábelského plánu MARCHIONA ROA.*

*Roovi stojí v cestě jen vznešení
RYTÍŘI JEDI, ale ani ochránci světla
a života nejsou připraveni na strašlivou
temnotu, která leží před nimi...*

ZE STÍNŮ

JUSTINA IRELAND

EGMONT

Original title: Star Wars: The High Republic. Out of the Shadows
Copyright © 2022 Lucasfilm Ltd. & ® or ™ where indicated. All rights reserved
Text: Justina Ireland
Cover art: Ario Anindito & Grzegorz Krysiński

First published by Del Rey, an imprint of Random House, a division of Penguin
Random House LLC, New York

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována
či přenášena v jakékoliv formě a jakýmikoliv prostředky, elektronickými
či mechanickými, včetně fotokopírování a nahrávání, či prostřednictvím
systému ukládání a vyhledávání dat, bez předchozího písemného souhlasu
nakladatele a majitelů autorských práv.

Vydalo nakladatelství EGMONT, v Praze roku 2022
ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem 5. května 22, 140 00 Praha 4.
Číslo publikace 39 029

Z anglického originálu *Star Wars: The High Republic – Out of the Shadows*
přeložil Lukáš Potužník
Odborný redaktor Milan Pohl
Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec
Technická redaktorka Alena Mrázová
Sazba Art D – Grafický ateliér Černý, s.r.o.

TS 14. První vydání

ISBN tištěné verze 978-80-252-5115-7
ISBN e-knihy 978-80-252-5306-9 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-252-5307-6 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-252-5305-2 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)
Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou
spotřebitelskou cenu.
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

PROLOG

Sylvestri Yarrow se dívala na čísla před sebou a snažila se nevykřiknout zklamáním. Proč ji nikdo nevaroval, jak drahé je vlastnit loď? Kvůli rostoucím nákladům na palivo a hrozbě Nihilů, která ji nutila měnit trasy, se svou posádkou stěží přežívala. Až doručí zásilku gnostrového vína – nejlukrativnějšího nákladu za posledních několik měsíců –, zůstane jim stále ohromný dluh po posledním tankování v Port Haileapu. Nemluvě o faktuře z Batuu, kterou stále ještě nezaplatili. Tímhle tempem budou brzy dlužit půlce galaxie.

Syl se opřela ve svém sedadle v kokpitu *Switchbacku*, své pýchy a současné frustrace, a sledovala poklidné modré proudění hyperprostoru. Kokpit byl dost tmavý, aby v průzoru jasně viděla svůj vlastní odraz, a tmavá tvář, která se na ni dívala, už dávno nebyla jen ustaraná; byla naprosto nepřičetná, a kdyby ji viděl její kopilot Neeto, věděl by, že je zle. Syl se zhluboka nadechla, zavřela oči a přinutila se přemýšlet.

Musela na to existovat nějaká odpověď. Kdyby byli stále součástí Byneina cechu, který byl rozpuštěn po aféře se zneužíváním nucených pracovníků, měla by určitou ochranu před věřiteli, ale bez garantovaných

zakázek a podílu na zisku cechu byla Syl vydána na milost a nemilost vlastnímu smyslu pro obchod. A tak tápala a hledala odpověď na své finanční problémy. Celý život strávila jako dopravkyně, ale to už zřejmě přestávalo stačit. Galaxie se změnila, a ne k lepšímu. A jako vždycky to nejvíc pociťovali ti, kteří se životem sotva protloukali.

Co dělat? Prodloužit trasy? Přibírat cestující? Zdvojnásobit poplatky, které už tak byly vyšší než před rokem? Co bylo tou kouzelnou rovnicí, která by udělala dopravu výdělečnou, zejména v době, kdy Nihilové – vesmírní piráti bez špetky cti a pudu sebezáchovy – sužovali dopravní trasy? Jak se měla zbavit dluhů a udržet si domov?

Kdyby jejím věřitelům došla trpělivost, vzali by si *Switchback* a Syl by pak nezbylo vůbec nic, stejně jako Neetovi a M-227. Už jen z toho pomýšlení se jí sevřel žaludek. Musela najít způsob, jak se udržet nad vodou, tak jako ho vždycky našla její matka. Ale ona odpověď neznala a z toho přemýšlení ji navíc rozbolela hlava.

„Em-Dvojko,“ řekla, otevřela oči a otočila se k droidovi sedícímu na sedadle druhého pilota. „Myslím, že možná máme problém.“

Bezpečnostní droid se skřípavým zavrváním otočil hlavu a Syl sebou škubla. „A musíme ti přestat kupovat ten levný olej.“ Popadla neda-lekou nádobu s olejem a začala droidovi promazávat kloubní spoje. M-227 byl se svými více než dvěma sty lety nejstarší droid, jakého kdy Syl potkala, a pokud šlo o bezpečnost, také dost bezcenný. Stejně jako *Switchback* patřil k Sylinu dědictví poté, co její matku zabili nihilští nájezdníci, a byl jednou z mála věcí, které Syl mohla nazývat svými. Po několika minulých týdnech hromadění dluhů ho měla prodat, ale nedokázala se k tomu přimět. Byl jako její rodina. Připomínal jí, že kdysi bývalo lépe.

Vlastně jen o pár měsíců dříve. Byly to časy, které Syl začala považovat za *Předtím*. Předtím, než Nihilové zničili valnou část hlavního města Vala a zabili statisíce lidí. Předtím, než si Republika uvědomila, že představují skutečnou hrozbu. Sylina matka Chancey Yarrow věděla od začátku, že Nihilové jsou nebezpeční, jejich násilnosti sužovaly okraj galaxie víc než jiné oblasti. Spojila se s mnoha dalšími rejdaři a požadovala, aby se po-

hraniční planety spojily a pokusily se před Nihily chránit dopravní trasy, zejména po rozpuštění Byneina cechu. Ale moc to nepomohlo.

Nezabránilo to ani tomu, aby nájezdníci připravili Chancey o život.

Syl mrkáním vyhnala z očí náhlé slzy.

„Prosím. Nedělej si starosti,“ řekl M-227 trhaným hlasem. Jeho vokodér nebyl už léta aktualizován a v posledních měsících ten problém postupoval stále rychleji. Jen další úkol, který Syl odkládala, dokud nebude mít nějaké prostředky navíc.

„Pozdě,“ zašeptala Syl spíš pro sebe. Opřela si hlavu do dlaní, zhluboka se nadechla a prsty si prohrabovala tmavé kudrnaté kadeře, až jí odstávaly od hlavy ještě víc. Syl milovala *Switchback*. Milovala létání temnotou vesmíru a skákání do chladné modři hyperprostoru. Bavilo ji poznávat nové lidi a cestovat na místa, která jí připadala neskutečně zvláštní a vzrušující. A nejvíc ze všeho milovala, že jí do toho nikdo nemluvil. Měla daleko víc nezávislosti než spousta jiných osmnáctiletých v galaxii.

Ale takhle by nedokázala uživit sebe ani Neeta, natož opravit choulostivý hyperpohon nebo vylepšit motory tak, jak by chtěla.

Switchback se s bouchnutím vynořil z hyperprostoru a všechny varovné systémy se naráz rozhoukaly.

„Na minutku odejdu a všechno jde šejdrem,“ konstatoval Neeto Janajana, krácející chodbou z posádkové jídelny. Sullustan neběžel, jen trochu víc natáhl krok. V jeho plovoucích černých očích se nikdy ani náznakem neodrážely starosti a jen zřídka bylo vidět, že by se záhyby na jeho tváři stáhly obavami. Syl někdy přemýšlela, jestli zná význam slov „pospěš si“, nebo jestli je to něco, na co nevěří, tak jako na hledění si svého. „Do čeho jsi narazila?“

„Do ničeho!“ odsekla Syl a dívala se na údaje. „Prostě jsme letěli hyperprostorem. A než se zeptáš, nic jsem neudělala, prostě nás to vykoplo ven. Ale zdá se, že trochu předčasně.“ Odložila datapad displejem dolů. Nepotřebovala, aby Neeto věděl, že nejsou jen na dně, ale že doslova krvácejí kredity. Možná vypadal nevzrušeně, ale hrozba nucené smlouvy dokázala vykolejit každého, zvlášť když už ji jednou zažil jako on.

Ne všechno v Byneině cechu bylo skvělé, když se nad tím Syl teď na chvílku zamyslela. Než začal Neeto pracovat pro Chancey Yarrow, byl jednou z četných obětí predátorských smluv, které ta organizace vnucovala svým pracovníkům, a Syl ani její matka to nezjistily, dokud nebyl cech rozpuštěn.

M-227 se s kovovým zavrznáním zvedl a Neeto se posadil na sedadlo druhého pilota a zaujal jeho místo. Zamračil se, záhyby kolem jeho velkých černých očí se trochu zúžily a zaškubal velkýma ušima. „No, trosky to nebyly, jinak bychom si tu povídali při mnohem menším množství kyslíku.“

Syl přikývla. „Právě jsem spustila diagnostiku, abychom zjistili, co se stalo.“

„Dobrý nápad,“ řekl Neeto. „Myslíš, že ty zvěsti v Port Haileapu byly pravdivé?“

Když Syl a Neeto přebírali náklad, jedna drbna v docích jim pověděla o lodích, které se ztratily na svých hyperprostorových trasách, a zmínila, že podle několika pověřivějších dopravců za tím byli Nihilové. „Viděli jste, co udělali s Republikovou výstavou na Valu,“ dodala Migda, stará mrzoutská vesmírná cestovatelka, a hlasitě zacvakala kusadly. „Co když mají uživatele Síly?“

„Tohle by Jediové nikdy nedovolili,“ prohlásil Neeto a Syl souhlasně přikyvovala. Nejmocnější uživatelé Síly v galaxii by v žádném případě nedovolili Nihilům zneužívat Sílu k násilí. Podle holozpravodajství Jediové v tu chvíli bojovali proti Nihilům na rozkaz Republiky ve společné operaci, která slibovala s tou hrozbou v brzké době skoncovat.

Syl si stále nemyslela, že by skupina pirátů mohla udělat něco tak rafinovaného. „Třeba jsme se střetli se sluneční erupcí,“ řekla.

Neeto zabručel, ani souhlasně, ani nesouhlasně. „Tady je něco špatně.“

Syl nasucho polkla. Měl totiž pravdu. Když přišla o matku, bylo před tím útokem všechno zvláštní: podivné údaje, výstražné sirény a pak náhlé zjevení lodí řítících se proti nim. Ale tohle přece nemohli být zase Nihilové! Naplánovala trasu, která se vyhýbala každému sektoru, kde byli ti nájezdníci někdy spatřeni. Měla být bezpečná.

Syl odsunula své obavy stranou a začala provádět systémové testy hyperpohonu, zatímco loď driftovala. Byl to standardní postup. Nebylo běžné, že by loď jen tak vypadla z hyperprostoru, ale u pochybného hyperpohonu *Switchbacku* se to občas stávalo, zvláště pokud uspěli výpočty a triangulace nebyla dotažená. Potřebovali nový hyperpohon a pravděpodobně i nový navigační počítač, jeden z těch modernějších a přesnějších modelů.

A tak si Syl zase začala dělat starosti s kredity.

„Tohle je špatně,“ poznamenal Neeto a vytáhl Syl z její spirály zoufalství. „Viděla jsi to? Zdá se, že nás to nějak vytáhlo do sektoru Berenge. Není tady nic než mrtvá hvězda a velká spousta ničeho.“

Syl zamrkala, když se jí na displeji objevilo několik lodí. „Jak – nenenenene. Už ne.“

Neeto se podíval na obrazovku. „Jsou to...?“ zeptal se tichým hlasem.

Vyměnila si s Neetem pohled a po zádech jí přeběhl mráz. „Nihilové,“ řekla.

„Už je to tak,“ přikývl Neeto. „Takže v tom Migdině mlejniku na drby bylo přece jen zrno pravdy.“

V Sylině nitru vykvetla hrůza. „Nemyslíš si, že oni jsou ten důvod, proč nás to vykoplo z hyperprostoru, že ne?“

„Nemám tušení,“ pokrčil Neeto rameny. „Ale nehodlám sedět a čekat, abych se jich na to mohl zeptat.“

Syl přikývla a všechny své obavy soustředila na loď, které se k nim řítily. „Vypadneme odsud.“

„Už se na tom pracuje,“ řekl Neeto a přehazoval spínače.

Switchback pustil energii do motorů a začal se vzdalovat od blížících se lodí, zpět k místu, kde je to vyvrhlo z hyperprostoru.

„Nemůžu najít ani jediný maják,“ ozval se Neeto. Ve zřídka používaných částech vesmíru, jako byl sektor Berenge, byly majáky nejlepší způsob, jak si namapovat trasu. Majáky byly jako miniaturní světla v hlubokém vesmíru, strategicky rozmístěné vysíláče signálů rychlejších než světlo, které mohl navigační počítač použít v hyperprostoru, když bezpečná trasa nebyla známá. Pro zastaralé navigační počítače, jako byl ten na *Switchbacku*, představovaly životně důležitý zdroj.

Ale skočit do hyperprostoru se znalostí polohy pouze jediného majáku bylo nebezpečné. Pro pilota bylo ideální, když mohl skok vypočítat alespoň podle tří majáků. Čím víc bylo bodů, tím lépe mohla loď poznat svou přesnou polohu a zjistit, jak se dostat někam jinam. Proto ta potřeba triangulace.

„Můžeme skočit bez cíle?“ zeptala se Syl a snažila se z navigačního počítače vymámit alespoň krátký skok. Byla to řečnická otázka. Odpověď znala, jen se jí moc nelíbila.

„Není to dobrý nápad, ale radši zkusím to, než co plánují naši blízcí se přátelé. A ano, já vím. Ale je to riziko, které musíme podstoupit.“

Syl se zašklebila. „Už jsem se bála, že to neřekneš.“

„Našel jsem maják. Drž se,“ řekl Neeto a přesměroval jejich skok na základě jediného signálu.

V tu chvíli motor samozřejmě vypověděl službu.

Zvuk vypínající se lodi a ztráty energie v každé součástce zanechal v Sylině nitru chladný chuchvalec hrůzy. „To ne. Teď ne.“

Neeto udělal grimasu. „Takže oprava toho regulátoru coaxia nakonec přece jen počkat nemohla,“ prohlásil a v jeho hlase nezazněla ani špetka strachu nebo stresu. Jedinou známkou toho, že nemá zrovna skvělý den, byla další vráska, která se mu objevila mezi velkýma, plovoucíma očima.

„Jsme jako páteřnice v sudu,“ řekl Neeto a sledoval blížící se loď. „Musíme se evakuovat.“

„Ne,“ řekla Syl. Její strach se vůbec nezmenšil, ale přece jen se trochu napřímila.

„Ano. Nihilové chtějí náklad a možná i loď, kterou teď nemáme čas opravit. Když prchneme, možná si zachráníme život. Pochybuju, že by si všimli únikového modulu. Em-Dvojko? Řekni Syl, jaké máme šance na přežití, když se teď evakuujeme, než se k nám dostanou.“

M-227 se skřípavě otočil. „Evakuace je nejlepší.“

„Ne,“ řekla Syl a nahrbila se v sedadle. Objala se pažemi a náhle ji zamrazilo při představě, že by měla *Switchback* opustit. Celý život strávila na palubě téhle lodi, když s matkou převážela různý náklad. Všechny

vzpomínky na matku, dobré i špatné, měla spojené s touhle hromadou železa. „Tohle je všechno, co mám, Neeto. A víš, že prchat není můj styl. Jestli Nihilové chtějí mou loď, ať mi ji zkusí vzít. Beti a já si s nimi poradíme.“ Syl sáhla dolů a vytáhla z pouzdra pod ovládacím panelem upravenou blasterovou pušku. Když jí matka tu pušku darovala, z legrace ji pojmenovala po své panence z dětství. Ale to jméno se vžilo a Syl s Beti byly smrtící kombinace. S tou blasterovou puškou nikdy neminula cíl a nihilské útočníky, kteří pronikli na jejich loď v den, kdy zemřela její matka, nezabila jen kvůli plynu, který použili.

„Syl,“ vzdychl Neeto.

„Kapitán neopouští svou loď ani v té nejhorší situaci.“ Syl si vymrkala z očí horké slzy a otočila se k Neetovi. „Tohle je všechno, co mi zbylo, a má cenu o to bojovat.“

Neeto se zvedl a ukázal oknem kokpitu na blížící se loď. „Kolik lidí podle tebe zemřelo tak jako tvoje matka? Musíme někomu říct, co se tu děje. Myslíš, že Republika nebo Jediové vůbec vědí, že Nihilové jsou v tomhle sektoru? Už jich zabili tolik, ale tohle znamená, že nikde není bezpečno. Musíme o tom dát vědět někomu z Republiky. Jak jinak zabráníme dalším dopravcům, aby letěli právě tudy?“

Syl zamrkala a M-227 se začal pohybovat směrem k únikovému modulu jako velmi starý muž, přičemž každý pohyb doprovázelo skřípění rezavých kloubů. To už muselo být vážně něco, když se ani jejímu bezpečnostnímu droidovi nechtělo bojovat. Syl věděla, že mají pravdu, ale v tuhle chvíli si nemohla pomoci. Nechtěla se zachovat chytře. Chtěla, aby jí to přestalo lámat srdce.

„*Switchback* je můj domov,“ pronesla Syl.

„Stal se i mým domovem,“ odpověděl Neeto a hlas se mu zadrhl vzácným projevem emocí. „A slibuju ti, že ho dostaneme zpátky. Ale nejdřív musíme přežít.“

Syl přikývla, neochotně vstala a zasunula Beti do pouzdra na batohu, který nosila. A pak se s Neetem a M-227 rozběhla k únikovému modulu, prchala jako o život a vzdávala se jedné z posledních věcí, které jí zbývaly po matce.

Do únikového modulu doběhli právě ve chvíli, kdy se lodí rozlehly zvuky Nihilů prorážejících vzduchový uzávěr. Když odstartovali do temnoty vesmíru, myslela Syl jen na *Switchback*.

Udělá vše, co bude v jejích silách, aby svou loď dostala zpátky.

Buď to, nebo si cenu za něj vybere v krvi Nihilů.

JEDNA

Vernestra Rwoh zavřela oči a zhluboka dýchala. Zelená tvář Mirialanky se vyhladila, starostlivé vrásky, které obvykle měla, se rozplynuly a značky v koutcích jejích očí – šest drobných kosočtverců seskupených ve dvou svislých řadách – zůstaly pro jednu nepomačkané. Drobná stružka zurčícího potůčku zesílila ve vydatný proud, který se následně rozrostl v hučící řeku vlévající se do širého moře, jímž byla Síla. Každý Jedi vnímal Sílu trochu jinak a pro Vernestru to byl vždycky říční tok, který spojoval vše živé v galaxii.

Když se Vernestra ponořila do energie a možností Síly, cítila se víc smířená, než si připadala celý den. Meditační zahrada na Majáku Hvězdosvit byla bez diskusí jejím oblíbeným místem. Klid, mír, omamná vůně gherullské révy...

... a sladké, požehnané ticho.

Vernestra při meditaci pomalu dýchala a celou bytostí byla hluboce propojena se Sílou. Prázdnost se jí však stále ještě příliš nedařilo; často se vracela do svého fyzického já příliš rychle, jak ji hryzaly každodenní starosti, ale zlepšovala se. Ne že by měla na cvičení moc času. Vzhledem

k tomu, jak často byla v posledním roce vysílána na mise, pokládala tyto chvíle o samotě za dar. Stálý odstup jí umožňoval cítit se klidněji a soustředěněji, což bylo přesně to, co potřebovala.

Mít padawana bylo *těžké*.

Absolvovat v patnácti letech zkoušky jí připadalo jako pozoruhodný výkon, ale nebylo to nic ve srovnání s tím, když se snažila naučit někoho jiného, jak se stát Jediem. V šestnácti Vernestra přijala svého prvního padawanského žáka a o rok později se stále potýkala se zodpovědností učit další Jedi. Zvlášť někoho tak podvědomě spojeného se všemi kolem sebe jako Imri Cantaros. Imri byl skutečný empatik a dokázal vycítit sebemenší změny nálad lidí kolem sebe.

Včetně své mistryně.

Vernestra přijala Imriho za padawana, protože měla pocit, že ho zklamala, když uvízli na Wevu. Imri tehdy oplakával svého předchozího mistra a Vernestra si nevšimla příznačných známek smutku, všeho toho hněvu a pochybností, které mohly vykvést v tak plodném citu. Myslela si, že mu pomůže získat větší sebedůvěru, že mu ukáže, že se může stát Jediem, když bude následovat Sílu a tvrdě na sobě pracovat. Výuka byla základním kamenem řádu, sdílení vědomostí skoro stejně důležité jako ochrana života. Vernestra si myslela, že přijmout padawana bude snadné, přirozené rozšíření jejich jediských schopností.

Ale to bylo tehdy. Za poslední rok se s Imrim hodně sblížili a naučili se mnoho o složitostech vztahu mezi mistrem a padawanem. Poznala, že cesta k rytířství je pro každého jiná a že se musí méně soustředit na to, co platí pro ni, a více na to, co bude platit pro Imriho. Což bylo *těžké*. Vernestra chtěla, aby se Imri učil stejným způsobem jako ona, protože jí to připadalo jako nejlepší postup. Ale v jeho případě to tak nebylo.

A tak se Vernestra snažila Imrimu pomoci, aby si k rytířství našel vlastní cestu. Někdy to znamenalo vědět, že musí hledat sám sebe a ona musí méně zasahovat do jeho každodenního studia. Zkoušela ho nechat napodobovat jiné mistry Jedi na Hvězdosvitu, protože několik z nich zrovna nemělo učedníky. Navíc si myslela, že je dobré, aby viděl, že i když jsou Jediové ve své věci jednotní, jsou všichni velmi, velmi odlišní.

Začínala mít dojem, že problém částečně spočívá v tom, jak dobře si s Imrim rozumí. Byla jen o pár let starší než on a často ho vnímala spíš jako kolegu než studenta. Vždycky si připadala trochu hloupě, když mu říkala, že má dělat to či ono. Ne že by se hádal, ale její vlastní mistr, Stellan Gios, uplatňoval při výcviku mnohem tvrdší ruku a ona z něj měla vždycky trochu strach. Možná by se měla pokusit vnímat Imriho víc jako svou zodpovědnost a méně jako přítele, který potřebuje trochu pomoci navíc.

To neznamenal, že by se Vernestra nesnažila a že by Imriho neučila, jak se stát Jediem. Znamenalo to jen, že trávila víc času, než by měla, přemýšlením, jestli odvádí dobrou práci. Síla věděla, jak moc se snaží, ale pořád měla neodbytný pocit, že by měla dělat něco jiného.

Něco víc.

„Vern! Tady jsi.“

Vernestra otevřela oči a uviděla před sebou Imriho s ruměncem na bledých tvářích. Jen jediná osoba na celém Hvězdosvitu jí říkala Vern, takže když zahlédla svého padawana v meditační zahradě, nebyla překvapená. Chlapec, který byl o dost vyšší než ona a k tomu zavalitý, se usmíval, jako by právě objevil nové tajemství Síly.

„Předpokládám, že tvá konverzace o světelných mečích s mistryní Avar probíhala dobře?“ Imri o charakteristickém jílci a technice světelného meče mistryně Jedi mluvil celé měsíce, až Vernestra nakonec podlehla a zeptala se maršálky Hvězdosvitu, zda by si s chlapcem nechtěla dát cvičný souboj. Překvapivě ochotně souhlasila. Avar byla nadmíru velkorysá, zvláště když šlo o padawany, a Vernestra tajně doufala, že ona sama to jednou bude s padawany umět stejně dobře jako tato mistryně. Protože zatím se tak vůbec necítila.

Připadalo jí ironické, že poprvé zapochybovala o svých schopnostech coby Jedi právě při výcviku padawana. Neměla to být ona, kdo zná odpovědi?

Imri poskakoval na špičkách nohou a mnohem více jí připomínal ratolest než padawana. „Podívej!“ Vytasil světelný meč, aby si ho Vernestra mohla prohlédnout. Na rukojeti byla nová sekundární sada tubusů, která se rozsvítila, když Imri meč aktivoval.

„Říkal jsem mistryni Avar, jak moc se mi líbí její světelný meč, a ona mi pomohla upravit si rukojeť podle vlastních představ. Říkala, že díky hmotnosti navíc se bude lépe ovládat při zpětném švih, a opravdu se mi mnohem lépe drží v ruce. A slibuji, že tenhle neztratím.“ Zazubil se. Imri byl na svůj světelný meč trochu citlivý. Svůj předchůzce meč ztratil téměř před rokem a donedávna používal výpůjčku ze zbrojnice Hvězdosvitu. Bylo to jen pár měsíců, co se mu podařilo podniknout pouť za novým krystalem Kyber, cestu, která byla nebezpečná kvůli rostoucí hrozbě Nihilů. A po tragédii na Valu, kdy během jediného strašného dne přišlo o život tolik lidí, bylo pro Jedie ještě důležitější mít po ruce zbraně první volby. Útok uvedl všechny Jedie do stavu nejvyšší pohotovosti. Těch, kdo stále věřili, že Nihilové jsou jen malá, lokální hrozba, už mnoho nezbývalo, a posledních pár týdnů i ti nejmírumilovnější Jediové ochotněji tasili světelné meče už při prvním náznaku nebezpečí.

Všude kromě meditační zahrady.

„Imri,“ začala Vernestra, rozpletla zkřížené nohy a vstala. „Meditační zahrada.“

„Ou, jasně! Promiň,“ řekl krotce. I když se Imri v rozčilení měnil tak trochu v mládě nexu, své chyby rychle napravoval, což bylo jedno pozitivum.

Dělal totiž spoustu chyb.

„Taky na tebe venku čeká komunikační droid,“ dodal Imri a zastrčil světelný meč zpátky do pouzdra. „Hádám, že ti do meditační zahrady taky nesmějí.“

Vernestra se usmála a pocuchala Imrimu vlasy, přestože byl chlapec o půl hlavy vyšší než ona. „Tak to asi bude. Neříkal, kdo volal?“ Živé holopřenosy na Hvězdosvit, na rozdíl od záznamů, které se posílaly denně, byly neobvyklé a většinou se šetřily pro důležitá upozornění. Vernestra neznala nikoho kromě mistryně Avar, kdo by živé holopřenosy používal pravidelně.

Imri zavrtěl hlavou. Kráčel těsně za Vernestrou, když vycházela ze zahrady, a klid a mír toho prostoru ustoupily rozprašovačům vodní páry a nakonec dlouhé zářivě bílé chodbě, která je vyplívla do jedné z hlavních

hal Majáku Hvězdosvit. Kakofonie vesmírné stanice jí po čase stráveném v meditační zahradě byla krajně nepříjemná a Vernestra si povzddechla.

Možná se měla vrátit do Port Haileapu, když jí mistryně Avar tu možnost nabídla. Mistryně Jedi Jorinda Boffrey, Delphidianka s pruhozanou kožnatou pletí a příjemným chováním, se zastavila na Majáku Hvězdosvit a pověděla Vernestře, že v tamním malém chrámu pro ni bude vždy místo, ale zároveň ji nabádala, ať naslouchá Síle a jde tam, kam si Síla přeje. Vernestra si nebyla jistá, jestli je to Síla, co ji na Majáku Hvězdosvit drží tak dlouho, ale díky své přítomnosti se mohla účastnit mnoha záchranných misí. Navíc kdyby tehdy Hvězdosvit opustila, s Imrim by se toho naučili o dost méně. V Port Haileapu se toho moc nedělo a Vernestra svůj návrat odložila, aby si plně vyzkoušela život na Majáku Hvězdosvit, který připomínal spíše prosperující město než základnu. Třeba už se zdržela příliš dlouho a řád ji posílal zpět na Haileap.

„Á, tady je,“ pronesl Imri, když se k nim dokolébal dvoukolový droid, který za jízdy vypadal překvapivě nestabilně. Stříbrná tyč připojená k vidlici droidových kol se prodlužovala do ploché obrazovky, na níž blikalo Vernestřino jméno.

„Já jsem Vernestra Rwoh,“ zavolala, když se droid prohnal kolem. Jak se snažil otočit, málem se převrátil, narazil přitom do projíždějícího astromecha a ten vydal sérii zuřivých pípnutí. Komunikační droid zacouval, objel ho a pak se konečně zastavil před Vernestrou a Imrim.

„Vernestra Rwoh,“ řekla znovu. Obrazovka s jejím jménem jednou zablikala a pak odhalila číselnou klávesnici.

„Zadejte prosím svůj přístupový kód,“ pronesl droid.

„Mhmmm, já žádný přístupový kód nemám.“ Stáli uprostřed chodby, takže je procházející pěší museli z obou stran obcházet, a Vernestra se pokusila ustoupit k jedné ze stěn, aby nepřekážela droidům a lidem, kteří spěchali za svými záležitostmi. Imri zamrkal jednou a pak ještě jednou a jeho obvykle ruměné tváře zbledly.

„Nezdá se, že je tu dnes nějak mnohem víc lidí?“ optal se.

Vernestra přikývla. „Asi tudy prolétá nějaký velký transport z pohraničí.“

„Nebude vadit, když tě doženu u večere?“ zeptal se Imri. Vypadal, jako by mu bylo špatně, a očima těkal doleva a doprava, když si prohlížel osoby zaplavující chodbu.

„Zmáhá tě to?“ zeptala se ho Vernestra. Od katastrofy na Valu se Imri zdál být ještě citlivější na nálady lidí kolem sebe a nejhůř na něj podle všeho působily velké skupiny lidí, kteří nebyli uživateli Síly.

„Velmi,“ přiznal.

„Tak se vrať do meditační zahrady. Přijdu pro tebe, až vyřeším tu věc s přístupovým kódem,“ dodala Vernestra. „A nezapomeň nechat světelný meč v pouzdře!“

Imri přikývl a spěchal zpátky směrem, odkud přišli. Vernestra obrátila pozornost zpět k blikající obrazovce před sebou.

„Zadejte prosím svůj přístupový kód,“ pronesl znovu komunikační droid.

„Ach, tenhle je rozbitý,“ ozval se hlas ze středu haly.

Vernestra se otočila a uviděla člověka, kterého znala až příliš dobře, jak se na ni usmívá.

„Reathe!“ řekla Vernestra. „Ty už ses vrátil ze zřícenin na Genetii?“

Padawan přikývl. Reath Silas byl učenlivý člověk se světlou pletí, hnědými vlasy, očima, z nichž zářila inteligence, a naprosto rozkošným od-porem k dobrodružství. Vernestra znala Reatha už od dob, kdy byli rato-lestmi, a proto jí vždycky připadalo tak zvláštní vidět ho s padawanským copánkem. Byl pro ni viditelnou připomínkou toho, že dalece předběhla své vrstevníky, i když teď se cítila trochu nejistě.

Reath se poškrábal na zátylku a mírně se pousmál. „Jo, ukázalo se, že ty zříceniny jsou ve skutečnosti mnohem menší, než jsme si mysleli, a vzhle-dem k tragédii na Valu byl mistr Cohmac toho názoru, že bude lepší se vrátit než čekat na případný rozkaz k odvolání. Myslím, že tady bychom mohli být užitečnější, kdybychom pracovali proti Nihilům.“

„Ano. Valo bylo...“ Vernestřin hlas se zadrhl, když si vzpomněla na masakr během katastrofy na planetě nedávno připojené k Republice. Republiková výstava měla být velkolepou událostí, která sjednotí galaxii a ukáže sílu a rozmanitost Republiky a zároveň přivítá Valo do svých řad,

ale místo toho se změnila v událost masových ztrát po útoku Nihilů. Tolik bolesti, tolik smrti. Zdálo se, že nikdo z Jediů, kteří tam byli, nedokáže o té nesmírné hrůze mluvit, přestože republikové kanály se nezabývaly ničím jiným než tou katastrofou a konspiračními teoriemi o tom, kde se stala chyba. „Bylo to zlé.“

„Netušil jsem, že jsi tam byla,“ řekl Reath. „Omlouvám se.“

„Všechno se děje z nějakého důvodu, i když ‚proč‘ zatím není jasné. Taková je Síla. Totiž, aspoň si to říkám. A vím, že to nesmaže tragédii toho útoku, ale v tuhle chvíli se na to tak musím soustředit.“ Jinak by si možná našla způsob, jak trávit veškerý čas vyhříváním se v klidu a míru kosmické Síly a nikdy by se nevrátila k chaotickým každodenním záležitostem živoucí Síly.

Živoucí Síla byla energie, která spojovala vše živé mezi sebou, kdežto kosmická Síla byla galaxie sama, širá a rozlehlá. Bylo snadné se v její mohutnosti ztratit, pokud jste si to přáli. Někteří Jediové měli v nelibosti ty, kdo příliš dlouho zanedbávali své fyzické já, aby se mohli věnovat volání kosmické Síly.

Přesto měla Vernestra někdy pocit, že ji kosmická Síla volá jako šumění vzdáleného moře, a přemýšlela, co by našla, kdyby se za tím zvukem vydala až na okraj známé galaxie. Nebyl to impuls, kterému by se oddávala příliš často.

„Zadejte prosím svůj přístupový kód,“ ozval se komunikační droid.

„Nemám přístupový kód!“ zavrčela Vernestra. „Přísahám, že použiju meč!“

„Nebude vadit, když...?“ Reath ukázal na komunikačního droida.

Vernestra ustoupila trochu stranou. „Posluž si.“

Reath udeřil dlaní do boku droida, což přimělo několik lidí v hale, aby se za ním ohlédl. Obrazovka zablikala a objevila se na ní prázdná místnost.

„Hele, díky!“ řekla Vernestra.

„Žádný problém! No, měl bych se vrátit a pomoci mistru Cohmacovi vyložit loď. Uvidíme se!“ Reath splynul s davem v hale a Vernestra obrátila pozornost zpět ke komunikačnímu droidovi. Ten, kdo jí volal, se

nejspíš musel věnovat svým záležitostem. Zadívala se na obrazovku a snažila se rozluštit, kde a co by mohlo být to pozadí. Napůl očekávala, že na ni bude zírat Avon Starros. Nebylo by to poprvé, co se její bývalý svěřenec naboural do komunikační jednotky jen kvůli přátelskému rozhovoru.

„Haló?“ zavolala na obrazovku Vernestra. Nezdálo se, že by na druhém konci skutečně někdo byl.

„Vernestro!“ naklonil se do záběru mistr Stellan Gios. Vernestřina tvář se rozzářila úsměvem. „Omlouvám se, asi jsem podcenil, jak dlouho bude trvat spojení s Hvězdosvitem.“

„Mistře Stellane! Přestal jste si zastříhávat vousy?“

„Ano! No, vlastně jsem jen neměl kdy, byla tu spousta práce.“ Promnul si obličej a zkroušeně se pousmál, když uvažoval o vousech na tvářích a bradě. Mistr Stellan Vernestře připomínal Reatha, ne snad proto, že by všichni lidé vypadali stejně, ale spíš proto, že oba měli stejně světlou pleť a hnědé vlasy. Ale zatímco Reath se hrbil, aby se vyhnul pozornosti, mistr Stellan nakráčel do místnosti a doslova se dožadoval, aby mu někdo předal vedoucí postavení. Ten způsob, jakým přebíral vedení, Vernestru vždycky ohromoval a byla hrdá na to, že je jeho padawankou.

„Ta neupravenost vám sluší, mistře Stellane,“ pronesla Vernestra s úsměvem. „Vypadáte přesně jako lidský hrdina z jednoho dobrodružného holofilmu *Hrozba v pohraničí*.“

Starší Jedi se zasmál. „Mezi námi, já jsem si je nechal narůst hlavně proto, abych vypadal důstojněji. Rada Jediů je velmi vážná věc.“ Pak se jeho výraz ustálil. „Jak se ti daří po Valu? Myslím, že útok na Republikovou výstavu ovlivnil nás všechny, ale tehdy jsme se viděli naposledy a mrzelo mě, že jsme si po protiútoky nestačili promluvit.“

Poté, co Nihilové zavraždili tisíce lidí na Valu, zaútočili Jediové na nihilskou pevnost na Grizalu, Nihily rozprášili a značně omezili jejich možnosti působit spoušť. Jediské a republikové síly sváděly po celé galaxii jednu bitvu za druhou s cílem vymýtit hrozbu Nihilů jednou provždy.

Vernestra si založila ruce. Raději by se o té bitvě vůbec nebavila, ale nemohla dát mistru Jedi jen tak košem. „Daří se mi tak dobře, jak se dá čekat. Jsem ráda, že s vámi opět můžu mluvit. Děkala jsem si starosti. Po

Valu...“ Vernestřin hlas se zadrhl. Všichni viděli obraz mistra Stellana, jak stojí uprostřed trosek, lidé nařikají bolestí a jemu po tváři stéká jediná slza. Ve chvíli, kdy byli všichni ostatní považováni za padouchy – včetně kancléřky, která se dosud zotavovala –, se stal hrdinou Vala. Představa, že Jedi, který Vernestru prováděl jejím jediským výcvikem, je teď galaktickou celebritou, jí připadala zvláštní.

Stellan přikývl. „Valo všechno změnilo, což je vlastně důvod, proč se na tebe obracím. Chtěl jsem ti dát vědět, že tebe a tvého padawana odvolávám na Coruscant.“

Vernestra zamrkala. Tep se jí trochu zrychlil, musela se několikrát zvolna nadechnout, aby se uklidnila. Všichni věděli, že zařazení v hlavním Chrámu je důležité, a cítila, jak na ni doléhá tíha odpovědnosti. Tohle bylo dobré, ne? „Je k tomu nějaký důvod?“

„Vlastně ano.“ Stellan se znovu usmál. „Tvé hrdinství a odvaha tě vyznamenaly víc, než si myslíš, a jedna republiková senátorka si tě jmenovitě vyžádala, abys vyřešila problém, který máme v sektoru Berenge.“

„Berenge?“ Vernestra se v duchu probírala tím, co o té části pohraničí věděla. Upravila si stužku, která jí přidržovala fialovočerné vlasy, a využila toho, aby získala chvílku na přemýšlení. „Ale tam nic není.“

„Což je přesně ten problém. Podrobnosti ti každopádně sdělím, až sem dorazíš.“

Vernestra přikývla. „Předpokládám, že už jste o tom mluvil s mistryní Avar?“

„To bude můj další hovor. Neboj, Vernestro, je to pro tvé dobro. Být rytířkou Jedi, která už se vyznamenala, navíc v tak mladém věku? S tebou je rád lepší než bez tebe. Ať tě provází Síla.“

„I vás,“ řekla Vernestra, ukončila hovor a kousla se přitom do rtu. Zpráva od mistra Stellana ji měla naplnit radostí. Sloužit jako rytířka v hlavním Chrámu na Coruscantu byl kdysi její sen a teď se jí plnil, když jí bylo teprve sedmnáct.

Místo toho to však Vernestru naplnilo zoufalstvím. Na Majáku Hvězdovit se toho měla ještě tolik naučit. Stanice se jí stala domovem. Navíc se jí nechtělo opustit mistryni Avar. Starší Jedi plánovala velkou misi

a Vernestra se jí chtěla zúčastnit. Chtěla pomáhat zneškodňovat Nihily v pohraničí, chránit osadníky, kteří zde začínali nový život, před dalšími útoky.

Vernestra se zhluboka nadechla a vrátila se do meditační zahrady za Imrim. Napřed se navečeří a pak se poradí s mistryní Avar. Jestli jí může v takové chvíli někdo poskytnout radu, pak jedině ona.

DVA

Reath Silas nebyl zrovna šťastný, že je zpátky na Majáku Hvězdovit, ale rozhodně se mu ulevilo. Poslední rok, od svého boje s Drengiry na amaxinské vesmírné stanici, si postupně zvykal na dobrodružství. Mistr Cohmac byl sice historik a folklorista, ale měl také zálibu v hledání artefaktů, které se nacházely na velice, velice nebezpečných místech.

Zatím na Reatha nesčetněkrát vystřelili (nikdy nezasáhli), dvakrát ho unesli (jen jednou úspěšně) a bojoval s více Nihily a Drengiry, než dokázal spočítat. Dokonce vzal několik životů, to břemeno ho tížilo, pokud si dovolil se v tom pocitu utápět. Přes to všechno si však stále myslel, že se rozhodl správně, když požádal mistra Cohmaca, aby se stal jeho mistrem po ztrátě předchozí mistryně Jory Malli, která zahynula v boji s Nihily po neštěstí *Legacy Run*.

Ale byly okamžiky, jako třeba když vykládal loď po jejich poslední misi, kdy toho tak trochu litoval.

„Mistře Cohmacu, opravdu jste potřeboval, ehm, všech šedesát čtyři svazků *Almanachu Neznáma* od Lerica Schmirelanda?“ dotazoval se

Reath, když se díval na bednu před sebou. Ačkoli se mu informace obsažené na datapáskách líbily, byly těžké.

„Vydání na datapáskách obsahuje několik míst a informací, které databanková verze neobsahuje,“ odpověděl mistr Cohmac a levitoval bednu na vozík poblíž. „Schmireland je jeden z velikánů Věku průzkumů a bylo by od nás nedbalé nemít kopii jeho díla zde v knihovně Majáku Hvězdosvit.“

Reath nic neřekl a vrátil se k levitování beden na vozík. Droid, který vozík pilotoval, popuzeně zapípal a mistr Cohmac si povzdechl. „Až to bude, tak to bude, příteli,“ zareagoval na droidův postesek, že už měl být někde jinde.

Reath natáhl ruce a za pomoci Síly naložil poslední dvě bedny. Bylo to až směšné množství artefaktů a pásek, ale mistr Cohmac neoblomně trval na tom, že je důležité, aby jich z Genetie uchovali co nejvíc, jelikož planeta stála na pokraji občanské války. Řád se obvykle do podobných záležitostí nevměšoval, ale mistr Cohmac považoval petici akademické obce planety za přesvědčivou a podařilo se mu zachránit téměř dvě celé knihovny a muzeum artefaktů. Jednoho dne, až se situace opět uklidní, vrátí řád artefakty a pásy vláde u moci. Do té doby však budou uloženy na Majáku Hvězdosvit.

„Tahle je zřejmě poslední,“ řekl mistr Cohmac a přejel si rukou po zpoceném čele. Stejně jako Reath měl i mistr Cohmac stále na sobě svůj misijní oděv, hnědou tuniku jen o málo tmavší než hřejivé opálení jeho kůže. Tmavý plnovous měl mírně neupravený – posledních několik dní na Genetii se skrývali před revolucionáři, kteří Jedie považovali za vyslance krále démonů –, ale celkově vypadal Jedi spokojeně. Takový výraz Reath u svého mistra neviděl od doby před tragédií na Valu a následném útoku na Bouřného jezdce Nihilů Pana Eytu. Výlet na Genetii byl přesně to, co starší Jedi po tolika rozsáhlých bitvách potřeboval, a Reath pocítil jistou úlevu, když viděl, že Cohmac nevypadá tolik... ustaraně.

„Nepůjdeme se najíst?“ navrhl Reath.

„Až se sejdeme s mistryní Avar. Chci zjistit, jestli se dozvěděla nějaké novinky ohledně mé žádosti o získání kopie *Meditací* od mistryně Evelyn Qwisp z coruscantského archivu.“

Reath se zdržel hlasitého povzdechu, ale jeho žaludek ze sebe vypustil hlasité zakručení a mistr Cohmac se rozesmál. „Běž se najíst. Najdu tě, až si promluvíím s Avar.“

Reath nečekal, až si to jeho mistr rozmyslí, a dlouhými kroky se vydal do společné jídelny. Jednou z věcí, na které se těšil, bylo skutečné jídlo, ne pasty a balíčky, které cestování někdy vyžadovalo.

Když Reath vstoupil do jídelny a přivítala ho vůně pečené zeleniny a voňavého chleba, málem se rozplakal štěstím. Jídelna na Majáku Hvězdovit byl velkolepá, stejně jako zbytek stanice. Dlouhé řady lesklých bílých stolů lemovaly široký otevřený prostor a údržbářští droidi je uklízeli, jakmile republikoví úředníci a další cestující dojedli a odešli. Na opačném konci místnosti byla servírovací linka a kuchyňští droidi dohlíželi na téměř stovku různých pokrmů, uložených v lesklých stříbrných nádobách. Jídelna byla stále otevřená, protože Majákem Hvězdovit procházely spousty druhů s různými vnitřními hodinami. Tentokrát se však zdálo, že je tu méně rušno než obvykle, a Reath si mohl vzít ták a bez čekání přistoupit k jakémukoli pokrmu, na který měl chuť.

Chystal se sníst celý talíř pečené souladné tykve a čerstvého semínkového chleba s hustým modrým máslem a ještě hustší žlutou zvonečkovou marmeládou.

Poté, co si Reath naložil vrchovatý ták jídla, přešel k dlouhým řadám stolů a právě se chystal usednout k jednomu prázdnému, když na něj zamávala známá zelená postava. Reath se usmál na Vernestřin veselý výraz a změnil směr, aby si mohl sednout k ní a ke chlapci, který ji doprovázel.

„Reathe! Znáš mého padawana Imriho Cantarose?“ zeptala se Vernestra, když se Reath posadil vedle ní.

Reath zamrkal. Slyšel, že má Vernestra padawana, ale skutečnost, že Jedi, kterou znal od ratolesti, už vede vlastního studenta, ho trochu vyvedla z míry. Možná si připadal i maličko neschopný. Věděl, že ještě není připraven podstoupit zkoušky a stát se rytířem, ale Vernestřiny snadné úspěchy v něm vyvolávaly pocit, že by se měl snažit víc. Odsunul nechtěné pochybnosti stranou a obrátil pozornost zpět k rozhovoru. „Neměl jsem tu čest. Eh, Reath Silas,“ řekl a kývl na chlapce přes stůl. Podle

Imriho velikosti měl Reath za to, že tomu chlapci by mohlo být asi tolik jako jemu, osmnáct, ale když si sedal naproti, připadal mu trochu mladší. Na jeho vykulených očích a mírně ustaraném výrazu v tváři bylo něco, co Reathovi připomínalo jeho samotného před několika lety.

Imri na Reatha kývl a vrátil se ke svému talíři s jídlem, vrásky na jeho bledém čele však zůstávaly. Reath zvedl na Vernestru obočí, ale ta nad tím mávla rukou, jako by to, co druhého chlapce trápilo, nebylo nic důležitého.

„Takže teď, když už se neperu s komunikačním droidem, pověz mi o Genetii. Bylo to tam tak hezké, jak se říká?“ zeptala se Vernestra. „Imri, nejsi odtamtud?“

Imri přikývl a pak pokrčil rameny. „Ano i ne. Můj otec pocházel z Genetie, matka z Hynestie, a než rodiče zjistili, že jsem citlivý k Síle, a vzali mě do chrámu na Hynestii, žili jsme na obou planetách. Pamatuju si to jen matně.“ Zamračil se a dál se díval do svého talíře s jídlem, jako by se nechtěl zapojovat do hovoru. Reath neznal Imriho dost dobře, aby věděl, jestli je toto chování pro chlapce neobvyklé, a nijak zvlášť nevynikal ve čtení emocí ostatních, takže se pokusil nabídnout Imrimu přátelský úsměv.

Druhý chlapec k němu ani nevzhlédl.

„Aha, tak to nám, Reathe, musíš říct, jaká je Genetia teď. Už kvůli Imrimu.“ Zdálo se, že Vernestra Imriho chování nepovažuje ani v nejmenším za divné. Usmála se, tetování podél vnějších koutků očí se jí zalesklo a Reath se náhle vrátil do dob, kdy se znali jako ratolesti. Tehdy byla Vernestra tichá, učenlivá dívka, která vždy trávila zbytečně mnoho času tím, že se snažila zdokonalovat v učení. Ale možná přece jen ne zbytečně. Stala se rytířkou, zatímco Reath byl dosud padawanem, jehož mistr se ještě ani nezmínil o přípravě na zkoušky.

Imri zvedl hlavu a jeho zamračený výraz se trochu prohloubil. „To nic. Taky si tak někdy připadám,“ řekl a soucitně poplácal Reatha po předloktí. Ždíbec podrážděné žárlivosti, který se v Reathovi hrozil vzdmout, se rozplynul a on zamrkal.

„Co jsi to právě udělal?“ zeptal se Reath a úplně zapomněl na Vernestřinu otázku ohledně Genetie.

„Já – já nic neudělal,“ bránil se Imri a bledé tváře mu zrudly.

„Ale udělal. Taký jsem to cítila,“ řekla Vernestra a její zdvořilý úsměv se vytratil. „Bylo to jako –“ udělala pohyb rukou, „– jako uhlazování. Ale co jsi uhlazoval?“

„Já jen... Reath vypadal trochu našťavaně, tak jsem chtěl, aby se cítil líp.“

„Utišil jsi moji mrzutost,“ řekl Reath, kterého zaujalo, jak Imri používá Sílu. „Ani jsi jí moc nemanipuloval, jako spíš nějak otupil ten pocit.“

Vernestra vstala. „Tohle nemůže být dobré. Imri, nesmíš používat Sílu k manipulování ostatními.“

Reath otevřel ústa, aby se Imriho zastal – znal Lodena Greatstorma, než zmizel, a věděl, že tato technika je vzácná, při správném použití ovšem velmi prospěšná –, ale zabránil mu v tom výbuch emocí druhého padawana.

„To jsem nechtěl!“ omlouval se a Vernestra zvedla ruce v rezignovaném gestu.

„Klid, Imri. Zhluboka se nadechni. Víím, že to možná bylo instinktivní, ale budeme na tom muset zapracovat, aby ses dokázal ovládat. Ale nejdřív si promluvíme s mistrem Maruem. Možná bude vědět, co jsi vlastně dělal, a možná na to bude znát nějaké cvičení. Nebo bychom mohli něco najít v knihovně.“ Vernestra se na Reatha omluvně usmála. „Promiň, vážně jsem chtěla slyšet o tvém výletu. Od té tragédie na Valu je všechno těžší a tohle je jedna z věcí, na kterých tak nějak pracujeme.“

„Bez obav. Rád jsem si s tebou zase popovídal, Vernestro. Snad se ještě uvidíme.“ Uvědomil si, že to není jen zdvořilostní tlachání. Opravdu ji chtěl znovu vidět. Tváře se mu trochu rozehrály šťastným ruměncem.

Imri se na něj podíval úkosem, a to ne zrovna přátelsky, a Reath přemýšlel, jestli chlapec dokáže tak snadno číst jeho emoce. Odkášlal si, aby zakryl nepříjemné pocity, a když sledoval Imriho a Vernestru, jak odcházejí, pocítil silnou úlevu.

Věděl, že takové věci rád odsuzuje, ale nemohl si pomoci, Vernestra se mu líbila. Byla chytrá a přátelská a brala řád stejně vážně jako každý mistr Jedi. Bylo těžké nemít tu Mirialanku rád. Ale to neznamenalalo, že se

do ní zamiloval, že ne? Manželství a děti nebyly to, o co Jediové usilovali, a Vernestra by v žádném případě nebrala svůj slib jinak než vážně.

Reathovy myšlenky kdovíproč přeskočily k Nan, Nihilce, již poznal před časem, který mu připadal dlouhý jako celý život. Najednou ho napadlo, jestli ji ještě někdy uvidí a co asi dělá. Byla vůbec ještě naživu, nebo ji zabili v některé z mnoha bitev, které Nihilové sváděli s Jedii a mírotvorci Republiky?

Reath neměl tušení a nevěděl, proč na Nan vůbec myslí nebo proč ho najednou napadlo, jaké by to bylo se s někým líbat. Když si vzpomněl, že Nan na něj byla milá jen proto, aby z něj mohla tahat informace, odsunul všechny podivné, nepříjemné pocity stranou a vrhl se na jídlo s vědomím, že dříve nebo později ho přijde hledat mistr Cohmac a pak bude čas na další úkol.

Nemělo smysl pracovat na lačný žaludek.